

Jeg ser de bøgelyse øer

Thorvald Aagaard 1931, L.C.Nielsen 1901

1. Jeg ser de bøgelyse øer ud over havet spredt
så skært og skønt i solen, som aldrig jeg har set.
Jeg ser det, som de ligger der, så er der kun så kort
fra grænse og til grænse. Men dette land er vort.

2. Og derfor bøje vi vort sind, hvor vi i verden går,
med længsel mod de strømme, som disse kyster når;
Og derfor samle vi hvert navn, som steg af folkets jord,
i dem vor fortid leved, af dem vor fremtid gror.

Nu lyser løv i lunde

Carl Nielsen 1921, Johs. Jørgensen 1891

1. Nu lyser løv i lunde,
grønt ligger Danmarks land
imellem blanke sunde,
et skjold med sølverrand;
frugtblomsters hvide pletter
det rige, grønne felt,
mens højt de lyse nætter
slår ud sit sommertelt.

2. Nu løses fugletunger
af vinterdødens band,
et solskinskor de sjunger
i skovens frie land;
de kalder os, de stemmer,
ud fra vort hverdagsbur,
fjernt fra dets fangetremmer
at finde dig, natur!

3. Den frihed, som vi savner
bag byens mur og tag,
på åben mark vi favner
en solglad junidag;
så skære er dens kinder
som æbleblomstens blad,
og om dens hår sig vinder
dugdråbers perlerad.

4. Du lyse, friske sommer!
Vor friheds unge brud,
fra støv og støj vi kommer
til fred og stilhed ud.
Vort liv til lyst du vende
på dagens solskinsfelt,
og over os du spænde
de lyse nætters telt!

Du danske sommer, jeg elsker dig

Otto Mortensen 1932, Thøger Larsen 1923

1. Du danske sommer, jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig.
Snart kolde farver i sky og vand,
snart nøgne piger ved hver en strand.
Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker hver gang det sker.

2. Du er i sindet jo lunefuld,
dog hjertet inderst er pure guld,
et eventyr er dit glade navn,
og blomster lyser ud af din favn.
Korn, korn, korn
i drømme gror under månens horn.

3. Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!
Ja, ja, ja
jeg véd, dit hjerte er guld endda.